

cyjnego lub chęci zrozumienia doświadczenia dziecka, np. rozmowy z nim poza klasą, poznania rodziców. Częściej też dzieci otrzymywały jasną informację o znaczeniu ich zachowania dla nauczyciela, np. o tym, że ich zachowanie w tej chwili mu przeszkadza, sprawia przykrość.

Przedstawione wyniki badań stanowią wstępną analizę materiału zebranego w trakcie i po zakończeniu omawianego szkolenia. W ich świetle Studium Socjoterapii rysuje się jako korzystna edukacyjnie i rozwojowa forma pomocy psychologicznej. Potwierdzeniem tego wydaje się również fakt, że znaczna większość osób badanych kontynuuje spotkania szkoleniowe, a także inicjuje w swoich środowiskach prowadzenie różnych działań profilaktycznych adresowanych do dzieci, młodzieży i wychowawców. Warto zaznaczyć również, że absolwenci Studium dostrzegają wartość współpracy podejmując niektóre działania wspólnie, np. trzy absolwentki Studium utworzyły od podstaw świetlicę terapeutyczną dla zaniedbanych dzieci (Siemianowice). Większość osób we współpracy prowadzi różnego rodzaju grupy dziecięce i młodzieżowe na terenie swoich placówek. 16 osób spośród absolwentów wyraża gotowość uczestniczenia w grupie superwizyjnej nastawionej na analizę własnych problemów i rozwój umiejętności pomagania.

Help people who help others

Summary

This article provides results from an evaluation of training programme for teachers, educators, and school psychologists called "Sociotherapy Studies". The training is aimed at preparation for working with children who evince the problem or antinormative behaviors. It is long-term course which includes interpersonal training, educational skill training, workshop on family problems, planning, beginning of sociotherapeutic activities and supervision.

This evaluation is based on pre- and post-test scheme without a comparison group. 32 participants were tested. The results indicate

improvement of participants self-confidence and their coping skills in the field of contact with maladjusted children.

Bibliografia.

1. Argyle M.: Psychologia stosunków międzyludzkich, 1991, 100-101.
2. Egan G.: Uczestnictwo w grupowym treningu psychologicznym i rozwój interpersonalny. PTP, Warszawa, 1986.
3. Goldstein H.: Psychotherapeutic attraction, Perganson Press, New York, 1977.
4. Gurman A., Razin A. M.: Effective psychotherapy. A handbook of research, New York, 1977.
5. Lieberman M. A.: Grupowe metody pomocy psychologicznej. Nowiny Psychologiczne nr 1/84, 60-66.
6. Rembowski J.: Empatia, PWN, 1989, 203-205.

ZAŁĄCZNIK 1

Test siedmiu sytuacji projekcyjnych

Poniżej znajduje się kilka opisów sytuacji szkolnych.

Ustosunkuj się do nich, odpowiadając na następujące pytania:

1. Co myślisz na temat zachowania się ucznia(ów)? - spróbuj wyjaśnić jego zachowanie.
2. Co czujesz w tej sytuacji będąc jej uczestnikiem? (np. smutek, żal, zdziwienie, itp.)
3. Jakie działania podejmujesz, jak sobie radzisz?
 - I. Danka jest uczenicą klasy III. Często zdarza się, iż wyrwana przez Ciebie do odpowiedzi zapomina wszystko, co chciała powiedzieć. Nie rozumie nawet, co do niej mówisz.
 - II. Pewnego dnia na zastępstwie (z...) uczniowie poprosili Cię o ciche zajęcia, bo (usłyszałeś gdzieś z ostatnich ławek) przecież i tak nie znasz się na...
 - III. Jurek jest uczniem klasy II. Bez istotnej przyczyny wychodzi w czasie lekcji z ławki, kręci się, wierci. Bywa, że ciągnie dzieci za włosy, gryzie. Pracuje niesystematycznie, niedokładnie. Natomiast łatwo nawiązuje kontakt z otoczeniem, jest rozmowny.